

AKATALPA

Mayıs 2012 - Sayı 149

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Betül TARIMAN

Reha YÜNLÜEL

ARET'LE MÜLAKATLAR

XXII.

persian eğrisi

çürümüş elma gibidir öyledir
acıtan bir gölgedir
hayata tehirlir bir trenden
kuşlar burada dünyanın uğultusunda
ölünün son hali
şairin kanyla çizdiği resimdir

nasılsa vardır bir gelecek
suya okuduğun sular gibi olduğun
yok sulardır içine eğilir
yaptığı iyilikten kaldırdığı toz
evin dünya hali
sırlı bir gemi
balçık içindedir

çocuk bunu bilir
şurada şunca yıldır
yoktur mecal
olmayacak kumaştan insan yapmaya
gün biter
gecenin görgüsü
örter içindeki ünlemi
eğilir dünya merakıyla kendine
nesnelere sözler heyulasında
kafa karışıklığından geçen su seferidir

aşındırır geçtiği mecrayı
ruhunu yarattığı sarayı
olmadık huylar bedenden taşıdığından
bu yönü belirsiz bir persian eğrisi
yalnızlık der güzel
bir tabanca çekilmiş gibi
çarpımır deryalar içinde

sanırsınız su meleği
kanatsızmış geç öğrendik
üzücü bir zaman eğrisi

REHAİKU (SR I-V)

- SR I.** matematiğin pek de akıl erdiremediği
ölçülemeyen bir mesâfe birimidir hasret.
ya birinden birine, ya da biribirini.
- SR II.** yorsa da, insandır en güzel,
en çok, en müthiş özlenen.
- SR III.** mesâ, zevk'in,
kapısında çıkmasını gözlediği görev'dir.
- SR IV.** doğasına aykırı bir kavramdır insanın, çelişki.
varlığı ya geliştirir, ya öldürür.
- SR V.** imkânsızın felsefesidir, nâfile.

Nevzat KONŞER

SİYAZ

bazı fotoğraflar zenci doğar dünyaya
siyah beyazdır elleri
ve eklemine söylenen bir çocuktur zaman:

-hani sen tazecik bir kadının hayat abla?

ev duraksar, sisten görünmez ev
dili tutulmuş bir mektup konuşur odalarını
gençliğinden bahseden Beyoğlu akşamı olur
tüm kırık çizgiler göz kaldırımalarında

-bir martıya kim anlatabilir denizin bittiğini?

anılar düşleriyle havalanır iskemleden
tutuşurlar bilinmez in elleriyle

geriye iskeleti kalır hayatın!

Şubat 12

Necati Albayrak, Şevket Apalak, Yalçın Aydınlık, Onur Bayrakçeken, Alper Beşe, Serdar Çakıcıoğlu, Müslüm Çizmeci, Ramis Dara, Gökhan Demir, Oresay Özgür Doğan, Öztekin Düzgün, Gültekin Emre, Özgün Ergen, Ceyhan Erim, Ümran Ersin, Metin Fındıkçı, Mehmet Girgin, Adil İzci, Korkut Kabapalamut, Müstehir Karakaya, Mahir Karayazı, Emin Kaya, Pınar Kocabay, Nevzat Konşer, Mesut Ocak, İbrahim Oluklu, Gürel Ormancı, Cem Özyayın, Pelin Özer, Türker Özşekerli, Onur Sakarya, E. Sema Sezen, Serdar Solkun, Hakan İsmail Ş., Celal Şakar, Volkan Şenkal, Betül Tarıman, Yusuf Turhallı, Aynur Uluç, Vural Uzundağ, Serdar Ünver, Aydan Yalçın, Ahmet Yılmaz, Oktay Yılmaz, İrfan Yıldız, Reha Yünlüel.

KAYIP VALİZ

2

Bir güne sığmaz gölgelerim
Açık kapılar gibi tükenir kömür
Yayılr patikaları öpe öpe is
Sis nehir, orman, sokak
Şimdi ben nerdeyim sensiz

Kapalı şehir
Bombaları hiç unutmamış şehir
Yaslı şehir, karanlık şehir
Hayalet şehir, öl şehir, yasak şehir
Ölülerine yanıp duran şehir
Altın kumunda güneşlenilir

Akdeniz'in mavi gözleri katarak
Duvarların üstünden ölümler / diriler

Evsiz çok üşünür
Ölü gömülürken herkes ağlar
Bunların benim kayıp valizimle
Ne ilgisi var

Var
Havada bulut, olur
Ben valizimi unutmam
İçinden bir sokak geçer
Bir başka caddeye açılır
Bu bir meydandır pazar kurulan
Uykusuzluk canıma okur
Ben o çocuk değilim
İstesem de olamam gemici
Yelkeni yırtık bir gençlik
İşte bu benim geriye dönüp baktığım

Ağzımda ekşi süt
Mezopotamya çağırır beni
Halepçe'de bir anıt mezar
Ölülerini müzede saklar
Süleymaniye'de yazarlar kahvesi
Delilerin fotoğrafları madalyalar gibi sarkar

3

İçinde şiirler, notlar, kitaplar
Kazakları, gömlekleri unuttum yâr
Sana yazdığım dizeler kanar

Fallar etkisiz, kısmetsiz
Erkeklerin ayakkabılarının burnu hep sivri

Dilin penceresi sınıksız
Kefesi göğün
Derin bozkır
Ne beklediğini bilmeyen kel dağlar
Dilsiz akşamın kaybolup gittiği
Kendisiyle söz kesilen göz
Kırk bir düğüm

Biletini, "alırsın
Uçarsın", biletimi
Aldılar, uçtum

Yolum kan revan
Ateş hattında bayram mı var

Gölgeni alıyorum ama minareden
Kâğıt uçak gibi salmak için değil
Sen kendinden bıkmı
Bundan sonra yaptığın pastalara
Karbonat koymayı unutma, e mi?
Sakın bütün takılarını kâğıt toplayıcılara
Vermeye kalkma, ağlarım
Kösenin bodur kimselerle bir ilgisi yok
Aklına bile getirme 36 yıl dışarı çıkmamayı

4

Valizim beni bırakıp gitti
Dağa odun getirmeye mi
Ortadoğu'daki savaşı körüklemeye mi
Kuşların yuvasında siesta yapmaya olabilir mi
Taşlar toplamaya uzay boşluğunda
Eski bir elbiseden yeni diller dikmeye
Bir uçağa binip hiç inmeden
Dünyayı durmadan dolaşmaya
Ayaklarına kara sular taht kurana dek
Bulut bulut düş çıkarmaya
Parlamentoların kanlı bodrumlarından
Kayıp eşya bürosuna
Gelinlik giyip damada kol düğmeleri aramaya

Valizimdeki ıslıklar boğuldu
Dedesinin İstiklâl madalyalarıyla kumar oynamaya
Bu acı zeytin gözlü bir sevgili bulmaya
Kalın kaşlı sabah rüzgârına sarılıp uyumaya

Bu bir valizin başına gelebilecek
En genç intihar sahibini bırakıp gitmek
İçindeki gömlekler hiç eskimeyecek
Pantolonlar hiç tozlanmayacak
Boyun beğenemeyecek kravatlar
Kokmayacak çoraplar
Kirlenmeyecek havlular
Fırçalar dış yüzü görmeyecek
Gezinmeyecek yanaklarda jiletler

Bileti almak kolay,
Uçağa binip uçmak da
Valizim olmadan ben kimim ki

KAÇ KUŞUN HAFIZASI

I.
Işık eğildiğinde kuşların saati başlıyor gökte
Kanat sesleriyle uyanıyor müzik

Bir kuşun dokunuşuyla siliniyor kent
Bir kuşun şefkatinden
Çadır kuruyor ağrısına

Işık eğildiğinde bir temaşa
Ayaklanıyor gökler

Toprakta ne varsa dağılıyor
Çukur gözlere dolan

II.
Kimsenin haberi yok oysa
Bu sahilin kumundan

Kimse bilmiyor
Rüzgârın ne taşıdığını sırtında

Kimse bilmiyor
Kumun derisi aslında
İncedir kırılan ışıktan

III.
Işık eğildiğinde ifadesi değişiyor okyanusun
Köpükten sığıyor tek tek
Ne varsa rutubet dolan

Müzik uzanıyor
Güneşle ayın salıncağına

Müzik uzanıyor
Akşamdan bir önce kızılığına

IV.
Işık eğildiğinde dağları uçurum ufkun
Başiboş bulutlara görünmeden

Kumsalı çöl
Kimseye sezdirmeden

V.
Kaç kuşun rüzgârıyla bilinmez
Dalgaların çatılar boşluklarda

Kaç kuşun şarkısıyla
Havalanır kumda koşan gölgeler

Kaç kuşun hafızasıyla
Bağlanırsız göklerin sır yurduna

25 Haziran 2011, Essaouira, 31 Ağustos 2011, Cunda, 13
Eylül 2011, Şirinevler,
20 Eylül 2011, Gümüüşuyu

KAÇIKLARIN GEÇİT TÖRENİ

Köşede sigara içen bir bıyık gördüm
Tanrı bu dünyayı yaratmasaydı kiminle oynardım
İçime beş yaşında çilli bir çocuk kaçtı
Şeytan diyor vur karnına ekmek bıçağını
Anlamadım çekirge, çıkışlar ne taraftandı?
Çıkışlar keneften aşağı sifonu çekiniz
Cami kırınız, düğmeye basınız
Cennete araftan bir deli kaçtı alarm alarm!
İçime huysuz bir yaşlı kaçtı
Onun diyelim ki beyaz donundan
Takma dişlerinden
Sübhanallah dedirten rengârenk tespihlerinden
Kolonyası ve şekerlemelerinden...

Diyelim ki biz doğan görünümlü şahine biniyoruz
Müzik son ses: "Allah belanı versin!"
Son sürat piyasaya akıyoruz
Diyelim ki büyük popolara laf atıyoruz
Sakız çiğniyoruz durmadan ama durmadan
Yanardağ olmuş göğüs kafesimiz, patlıyoruz
İçime aşktan yaralı arabesk bir delikanlı kaçtı

Gettolara git birader, tibete gitme
Ne gerek vardı şekerim sayıklamaları
Size tütsü getirdim, kıçınıza sokunuz
Yarın gel tatlım, bugün huzurla doluyuz
İçime gülen buda heykeli kaçtı
Beş para etmez nirvanavari ruhunuz

Ben demiştim sana, orman insanı bir şekilde kusar
Bana tanrının eli değdi oğlum
Beni o eller yarattı, unutma
Konuşmak bir yanındakini vuran kör kurşun, unutma
Diyelim ki üç çocuklu dul bir annemim
Diyelim ki bel fitiği, harçlık, okul üniformaları
Onun ayakkabısı çok güzel anne!
Bunun rüyaları
Rüyalarını al anne, ben de isterim
Diyelim ki akşam yedi suları, intihar
Ceset torbası, üç küçük piç
Yarından tezi yok bu işleri bırakmalı

Ah Suzi!
Kapalı kapılar ardında helvamı yiyorlar
Kapıyı kapat güzelim cereyan yapmasın
İçime sırlıklam bir sevgili kaçtı
Bugün git, yarın gel, kayışa vuruyorum
Diyelim ki evinin önünde
Yıllardan beyaz, mevsimlerden ayaz
Diyelim ki ellerime hohluyorum, pırtık bot, yırtık kazak
Pencereden bir kez olsun bak
Bekliyorum anasını satayım, saat gece üç
Ah Suzi! Dellendirme lan adamı
Eteğini sıyırma boydan boya, pek fena oluyorum

Ah Suzi! Tövbeler tövbesi...

ŞİİRSEL SORUN İÇİN VİZYONİK AÇILIM

Oresay Özgür DOĞAN

Şiir: Ölüsünü yakasına asıyor karanfil...

Sevgili Şiire Bulaşmış Her Unvandaki İlgililer, merhaba. Bildiğiniz gibi edebiyat ortamında, şiirsel sorunları, değerlendirici eleştirel bir avluya aldığımızda; karşılaştığımız, büyük sıkıntı yaratan konulardan bir tanesinin sorusu: “Şiir dergileri ve kitapları neden yeterince satmıyor?” dur. Ama tutkuya bağlı her taze dokunuş, düşünceye yepyeni ufuklar açar. Haydi, öze ziyan soruyu dert etmeyelim, şaşırtıcı olanı arayalım ve yazıyı okuyalım. Çünkü yazı, kendisini okuyup, söylediklerini uygulayanların dergi ve kitap satışlarını hiç umulmadık bir biçimde artırıyor.

İşin ilginç tarafı: Hemen her soruna, imgelerini çizgilerle yorumlayarak çözüm bulan küseğen bu toplum, ne yazık ki şiirsel sorunumuz için çareler üretecek, hastalığı tedavi edecek, muhteşem iyileştirici etkisi olan bir mucizeyi bugüne kadar gerçekleştirememiştir. İşte boynumuza asılan küresel fermanı yırtıp atmanın zamanı... Evet, hemen herkesin “şiirsel bela” olarak nitelendirdiği, bünyede işleyişten dolayı ortaya çıkan bütüncül yarayı kurutacak bir şiir-ilaçtan söz ediyorum: Artık yazmaktan soğuyan şairi, çıktığına bin pişman olan dergileri, kitapları kurtarmaktan...

“Nasıl Yapmalı?” Hiç tereddüt etmeden bu kadim soruyu sorarak işe başlayalım ve Goethe’den bir alıntı yaparak kapıyı açalım: “Üç çeşit okuyucu vardır: “Biri, yargısız tat alır, üçüncüsü tat almadan yargıda bulunur ve ortadakiler tat alarak yargıda bulunan ve yargıda bulunarak tat alanlar; bunlar aslında bir sanat eserini yeniden yaratırlar.” demiş, Goethe.

Bu noktada, açılımı sağlayacak minik bir yorumla: Okuyucu nüfusunun çoğunluğunu % 51 oranla üç numaralı oluşturduğunu söyleyebiliriz. Bir numara, % 44’tir. % 5 de iki numaralıdır. Yani şiir, dergi ve kitap öncelikle iki numara için vardır ki biz, bu oranı artırmanın yollarını anlatacağız. İşiniz zor, benden söylemesi. -Ayrılmak isteyip, konuya yorum getirecekler, kaç numara olduklarını bilmek zorundadırlar.-

Gelelim yine küçük stratejilere... Neler yazabiliriz? Unutmadan, şiir ilişkimizin en önemli parçası olan okuyucu toplumuyla aramızda etkili bir iletişim süreci kurmamız gerektiğinin; şöyle algıları, inançları ve imajları yansıtabilecek acayip kaliteli sıkı şiirlere ihtiyacımız olduğunun altını çizelim. Çünkü sınırsız şiir okumak, her ülke insanın doğal tanrısal haklarından bir tanesidir.

Yaratıcılığın özünün yoksullaştığını betimleyen şiir eylem plan taslağını madde madde yazmadan evvel; giriş için, dayanılmaz hafif bir hazzın temsilcisi ilk paragrafı yapılandırmamız gerekiyor. İlk paragrafta: Şiiri, düzenlenmiş ilişkilerle tanımlayıp, hangi şiirsel sonuçların, beklenen şiirsel eylemler olduğuna karar vereceğiz. Sonra şairin görev tanımını yapacağız ve şair, şiirsel bir aktör olacak. Bu ön çalışma, ileride kuracağımız “Şiir Değerlendirme Merkezi”nin de temelini oluşturacak.

Sıcağı sıcağına devam edelim:

1. “İyi Şiir Yüksek Kurulu” kurup, kötü şiir yazarları tespit ve teşhir edeceğiz, daha doğrusu yok edeceğiz. Acımak yok!

2. Okuyucunun bilgi alıp, aydınlanabileceği “Alo-Şiir” hatları kuracağız. Bu hatlarda, iletişimi kuvvetli, geleceğin yönetici şair adayları, genç şairleri çalıştıracacağız. Eğer okuyucu, şiirle olan sorununu çözmüş olarak telefonu kapatıyorsa, şiirsel ışık yanmaya başlamış demektir. Ne güzel!

3. Şiirin yayımlandığı her ilde, dergi editörleri ve ilde yaşayan şairlerden oluşacak 5’er kişilik “İl Şiirsel Çözümler Komisyonu” kuracağız. Bu komisyonlar: İldeki ilk, orta ve yüksek dereceli mektepleri ziyaret edip, talebelerle sohbet edecek, ücretsiz yıllık, dergi, kitap, fanzin vb. yayımları dağıtıp, onların şiir sempatilerini canlandırmaya çalışacaklardır. Yine üniversitelerde, edebiyat kulüpleriyle temasa geçip, yılda dört kere “şiirsel etkinlikler” düzenleyecek ve bu etkinliklerde; şiirini müziğine ulaştıran ödüllü şairlerden şiirler okuyacaklardır.

4. Editörler arasında, soğuk savaşı sona erdirecek olan “Konvansiyonel ve Stratejik Atışmalarda İndirim ve Sürekli Barış Antlaşması” imzalanacaktır. Dergiler birbirlerinin işlerine karışmayacaklardır. Ahdi hukukları koruncaktır.

5. Her yıl, birkaç ünlü şair yurt dışına gönderilecektir. Gezi fotoğrafları feysbuka eklenip, okuyucular bilgilendirilecek; özellikle şairlerin, ünü dünyada kartpostallaşmış yerleri, karizmalarıyla fethetmesinin şairaneliği yansıtılmaya çalışılacaktır. Ayrıca şairlerin güzel ve mutlu günler fotoğrafları ile şiir cemiyetine mal olmuş özel hayatlarının müstesna bölümleri de feysbukta paylaşılacaktır.

6. Bir yılda en az 5 adet şiir kitabı okuyup, bu durumu, şiirsel dikkat çeken analitik yorumlarıyla ispatlayan 10 okuyucu yurt dışına gönderilecektir. Okuyucuyu ödüllendirecek olan bu tür etkinliklerin mali giderleri edebiyat dernekleri ve edebiyat kültür merkezleri tarafından oluşturulacak bir fondan karşılanacaktır.

7. Şiirimizin alt yapısını iyileştirmek ve çağdaş anlayışlar oluşturmak için Kültür Bakanlığı Şiir Genel Müdürlüğü ile Şiir Değerlendirme Merkezinin işbirliği ve sorumluluğunda çeşitli şiir ülkeleriyle, “Şiir-Eşleştirme Projeleri” gerçekleştirilecektir.

8. Dergilerde, şiir magazin hayatına renk katan biçimli, biçemli değişmeli, gelişmeli, ilerlemeli şair söyleşilerine çokça yer verilecektir. Gençler eğitilirken aynı zamanda özendirilecektir.

9. Edebiyat kültür merkezleri; şiiri, öyküyü, yalnızca estetik bir boyutta ele alan günler ve geceler düzenlemeyecek, olayın eğlence ve eğlenme boyutuna da ağırlık vereceklerdir. Anlayacağınız: Çuval, dikişli yerinden açılmayacaktır.

Sevgili yayın yönetmenleri, yayın kurulu üyeleri, editörler ve şairler şimdi, çok daha önemli bir konudan bahsedeceğim: Konu ki şiirsel dengenin en hassas noktalarından biridir. Lütfen süreçte her türlü okuyucuyla karşılaşabileceğimizi unutmayalım. Karşınızda birbirinden farklı özellikler sergileyen bir topluluk var. Yani iletişime geçtiğiniz anda nazik, bilgili, kavgacı, ihtirash, şaşkın, rüşvetçi, sarhoş, şüpheli, akıllı hastası vb. kimi ararsınız, bulabilirsiniz.

İşte bu noktada yeteneğinizi konuşturacaksınız: İyi niyetli, şirden yana olanlara, sabır ve nezaketle uygun davranış gösterip; olayları, şiirsel talepleri ve teklifleri soğukkanlılıkla karşılayacaksınız. Güzel sözlerle ölçülü ve hoşgörülü olacaksınız. Yalnız herkese göğüs germek zorunda değilsiniz. Şiiri karalayanlara, sizleri yok etmek isteyenlere yani hak edenlere de en sert biçimde karşılık vermekten çekinmeyeceksiniz. Okur, dik duran ilgilileri ve dergileri sever. Açın gözlerinizi kardeşlerim, işleri değişmez kurullarla, küçük görmelerle, yok saymalarla, yorumlama ve karşılama dönemi bitmiştir.

Bundan sonra erdemli okuyucuyu etrafınızda toplayıp, sürecinizi geliştirmeye ve zenginleştirmeye bakın.

Dergilerinizin daha ilk sayfalarında hâlâ bıkmadan usanmadan o sıkıcı poetik yazılara, eleştirilere, ciddi yorumlara yer vermeyin. Olaya biraz heyecan katın. Karşı tarafı tatlı bir şekilde kışkırtacak özlü sözlerle dolu metinleri göz ardı etmeyin. Şiirsel durumları canlı tutun.

Aranızdaki, cahil cesaretini besleyenleri, gevezelikten hoşlananları, kitap okumuş rolünü oynayanları, arabesk olmayı marifet sayanları da küçük görmeyin, onları birer ikişer komisyonların içine katarak, faydalanmaya çalışın. Bu ülkede şiir okuyucusu sıkıntılıdır, dertlidir. Düşlerle, hüznü, suskuya ve çılgınlığa bürünmüştür ve her dönem anası ağlamıştır. O nedenle okuru sevin ve okur günleri düzenleyin. Her şey için bir şey söyleyin. Ağırlığınız olsun.

Sevgili şairler, artık herkes taşın altına şiirini koyacak. Sizler de yalın olun, imgeyle aranızda az biraz mesafe koyun. Millet zaten kendini anlamakta zorluk çekiyor, bir de ne olduğu anlaşılmayan şiirlerinize mi para verecek. Seviyeyi düşürün kardeşim. Hisli bir topluluk var karşınızda. Nerede yaşıyorsunuz! Bu milletin sanatsal yüzünü görmemezlikten gelmeyin, çiğnemeyin o derin acıları, hapsedmeyin manasız dizeler zincirine, irkilmesin adını gülle besleyen o muhteşem yalnızlık.

Kardeşlerim, süreçte yer alan, şiire bulaşan herkes, işin içindedir ve işin bir parçasıdır. Özetle sizler bir şiir-iletişim ustası olmak zorundasınız. Birçok ögeyi, uyumlu bir biçimde şiirin çanağında eriteceksiniz, bu işler bilgiden ve marifetten yoksun olarak yürümez.

Ve dergi şiir değerlendiricileri, kendilerine ulaşan o şiirleri, genel geçer değerlendirme ölçeklerine göre yorumlamasınlar. Gençler, ürüyor ve devamında mevcut topal iletişimden etkilendikleri için dergi satın almak istemiyor. Değerlendiriciler, şiirleri, kendi şeylerine göre değerlendirsinler. “Aferin, biraz daha gayret; biraz daha çaba, olacak; yılmak yok sürekli göndermeye devam et; sen de bir ışık görüyorum vb.” cümlelerle gençleri cesaretlendirmek gerekiyor.

Efendim, işte budur ahvalimiz. Şimdi şiir yıllığı çıkaran ilgililere de küçük bir hatırlatma yaparak konuyu bağlayalım: Lütfen gençlerin yıllık kontenjan yüzdelerini artıralım. Eş-dost kontenjanlarını ihmal etmeyelim. 45 yaş üzeri şairleri yıllıklardan uzaklaştıralım. Yıllıkların önsözünde; şiiri gözeten, verimli, etkin, şeffaf ve sorumlu seçiminizin referans aldığı, okuyucuyu şiire yakınlatacak olan o etik tutumu bıkmadan hatta usanmadan, vurgulayalım.

Evet, şu an karşınızda kıssaya hisse bir gerçek, bir kördüğüm ve bir kılıç duruyor. Bu kördüğüm çözülmezse, güçlü bir kötümser olur çıkarsınız. Ve “En çok kötümserler yozlaşır”mış. Yazdıklarımı veya benzerlerini uygulayın. Eğer satışlarda patlama olmasa gelip hesabımı bana sorun. Bunu da bir kez daha söylemiş olayım. Sevgiler, saygılar.

MÜLEMMMA

1.mâkul

kanatlı bir saat takıp kaçtı koluma bir çakal
zaman yüzgeçleri yitik bir kaya balığı renginde
aktı akar fağfuri havuzuna aklın gümüş çeşmeden

mil çekilmiş gözlerinde yarasaların gece
seyrederdik külün intikam alışı ateşten
tepetaklağı paletler / fırçalar tanklar altında
boyanırdık iğdiş edilmiş ejderhaların kinyile

çerçevesi çatlak eski bir bahçede çocukluğumuz
sığındığımız tuvalde ışıklar tekinsiz gölgeler kör
kuşlara emanet keçilerin mor sütleri
çobanlar nöbette elde sapan

çakıllardan ayıklanmış akıl
iki nokta alt alta
bir salgın

2.ussal

çini sobayı karıştırdım tunç maşayla
korların altı virgüller

adını karanlık koyduğun ayın sesi yok
takvimin güneşi yakmıyor tenimi
manavdaki elma çamurlu
boğuntulu boğazda yanardağ

sövgü çalğın lisan putunu kendi yontan
çekiç dünyanın boynuzuna asılı
sureti olduğu gibi elimde
tarih dolambaçlı pusula ibresiz

cebimde düş defterleri renkten renge
kalem kömüre yatmış ağlamaklı
ağacın doruğunda gizli yazı
merdiven sus pus

3.rasyonel

doğaya bak dedi kâhin sonra kendine dön
şahin gözlerim görmedi baktıysa da
dört köşeye dört eşit kenar
halimi soran ağaçlar içinde üçgen olan yoktu hiç
bildim topraktan bitmiyor geometri

porcelain dişlerim üstünde kaldı çıplak bir elmanın
natürmort bir sarılığa saplandım
bakır tellerden aktım yeni çağa
yüzler numerik aşklar hurufi

dalgın şekiller işlenen çember elimden çıktı
eğri odunlar ormanın çocukları
uysal eşekler dolusu sözlük taşıdım
ölgün derim üzerlerinde cilt
direndi uslanmadı toprak / fişkırttı durmadan dirimi

Aynur ULUÇ

LERZENDEYİM

her lerzede
biraz daha alacağım
seni içime

biraz daha saracağım
kucağıma
ırmaklarını

biraz daha kanacağız
fütursuz
her adımda

her tadımda
hudutsuz
biraz daha varacağız

tenimizin biraz daha
biraz daha
aşkıma

Aydan YALÇIN

KESİK

kuru dere yatağından geçiyorum
başım sancılı temmuz
inatçı cırlavuk senfonisi

sürgünüm kaya kovuklarından
zakkum çiçeklerinden zehirli
öd ağacında bir kesik ince ince kanyor
yaşlı sokaklara sürüklüyorum kendimi

sohbetini eskitmiş bir bahçe çıkıyor karşıma
bir çocuk sesi gerekli diyorum bu unutuşa
bir çocuk sesi ...

sekerek geliyor uzaklardan küçük kız
dili rüzgârlı şarkı
eteklerinde elleri

o piti piti karamelâ sepeti
terazi lastik...

lastik gibi uzuyor sessizlik
teraziye koyuyorum ömrümü
ağır çekiyor keder

bir saatin tiktakları arasına sıkışmış
çığlık çığlığa susuyorum
tek tek gömüyorum ölülerimi

gidip geliyor gül makası
çocukbahçem canhıraş...

Mehmet GİRGİN

YAMALI YAŞAMAK

Kalbi delik şiirler yazdım hep
Öykü kurudu sonra – yazdı
Öldürün öldürün diyordu Olric
Sustum, tosbağaları suçladım
Toplum toplama kampları olmuştu
Ayvalar sararıp solmuştu
Bir deli neden ölmüyoruz diye sormuştu
Susmuşum, yaşamı muştluyordu- ölü yıldızlar
Yıllardır bekliyordu şarabi yalnızlıklar
Faşistlerin ellerinde acılar- sağ, sol, sağ
Kibar ol bayım, çayını iç- kederini
Niye ölmüyoruz deme- yaşamak yamalı
Yorgunuz ve yorganımız kısa- üşümüyoruz ama
Kalbimiz kâinata inat ayakta
Kader işte, topla ayaklarını
Yeni oyunlar kur- kurgula- yık
Altında kalsın bir ölü çocukluk
Niye ölmüyoruz deme- ölmüyoruz işte
Yaşamak başka başka aşkta- keyiflidir de
Değerini bilmiyoruz, elde silah- gül değil
Birbirimize doğru doğrular- yanlış yok- ya da çok
Kalbi delik şiirler yazdım hep
Onları yaşattınız- onlar sizin yaşattınız

1 Ağustos 2011

İrfan YILDIZ

TAŞRADA ZAMANE ARAYIŞLARI

lot yaptım anıları
koydum **aguşu avazeye**
ne bir **davud** buldum
ne **yahya kemal**
seyri kâinatın kıyısında

taş yaptım anıları
koroğlu-ayvaz
yaşadım **acılarla**
ne **kopuz** ne **cura**
baş yaptım acıları

yıkılmış **taşra** duvarı
keskin bir **kılıç**
yakalanmış **yaban atı**
vurulmuş **keklik**
mendirek yaptım kuşları

büyülü gömlek
bin **yıldızlı topuz**
yüzyıllardan içe kaçan **kuşlar**
bin yıllardan göze kaçan **dalgalar**
galaksilerden nağme yapan şarkılar
kalem yaptım zamanları

Yusuf TURHALLI

PAPATYA FAL I

Aynı vapura binip farklı yönlere gidelim
üstümüzde ekşiliği zamanın
bitince yarım kalacak bir hikâyenin
düşbatımı bu, yüksek hayallerden intiharımız

senin isimlerin var, dokunduğun parmakların
benimse okyanus mavi bileklerim
ihtimal, planlarım var bu maviye dair
martılarım bir de, vapur bacalarında yuvaları

bittikçe yarım kalan bir hikâye
tedavülden kalkmış kayıklardan belki
üstümüzde kiri geçmiş savaşların
ağzımda yabancı bir dil, döndükçe benim değil
bir filika, bir sal, belki bir gemi
götürmüş gitmeleri takip kuyruğuna
el sallarken biz, bir vapurdan farklı yönlere

senin isimlerin var, dokunabildiğin parmakların
aşkı yoksayan bir fanusta
hevesli kurbağalarız, ayrılmayı bekleyen
ertesi güzlerden hikâyelerle
bir vapurun gidişini paylaşıyoruz şimdi

çünkü sevmiyorla bitiyor papatya

Pınar KOCABAY

AĞIZSIZ ÇUKUR

Üstüne işenen çiçeğin boynu vurulur
camlara çarptıkça kırılır gökyüzü.

Arktika: üşümeye terk edilmiş ayakları yere basmayan kıta.

Hatırlayın diye değil diye unutmayın: su ve buzun
birbirine değdiği yerde ellerini yıkar bir kadın,
gözlerini yıkar, duvarlarını yıkar.
Adettendir: bir erkeğin kasıklarında asılı kalır çocukluğu
susar çocukluğunu yıkar.

Avucuna yakılır aşına yazgı: dokunulmaz, dış yüzünden
öpülür elleri. Ellerini elleriyle çoğaltır, gözlerini gözleri.

Neresinden düşülür ateşten bir çukura?

Öpülür neresinden unutulmuş bir kıta?

Bir narı avutmaya neresinden başlanır?

Avucumda soğuyan çiçeklerin yüzü suyu hürmetine
ellerin/iz evleri
kırılmış camlarda kanayan soluk! ellerim...

Yaslanıp göğe dövüyorum dizlerimi.

Volkan ŞENKAL

ÇORUM'A BOWLING SALONU AÇACAKMIŞ İÇİMDEKİ MUTSUZLUK

Beni onarmaya öyle iki bahar, bir haziran
Çok denizli üç beş temmuz yetmez
Birkaç Farid Farjad şarkısı bir kasım ikindisi yosunlara
bulanarak

Son bir umut, sarmışsa kendini gül demetlerine

Her an şiir, her şey şiir, her yer şiir

Böyle usul usul, gizlice ölüyorken yazdığım her şiir

İncelikli bir şekilde işte bu yaralarım merhem gibi

Ruhunu sürüyor şiir

Yapraklarını huzura sermiş bir ağaçla kim dilemez
konuşmayı?

İyi ki bu ülkede hâlâ alkol var diye dert yanıyor annem

Babam kahkahalara boyuyor duvarları

Ve çiçekler bir gün daha açıyor yapraklarını

Saçlarını bile taramadan

Yani iflasın eşliğindeyiz; dizeye koyacak harf bile kalmamış

Adile Naşit öleli yıllar olmuş

Yitmiş gitmiş dudaklarımın kıyısında

Acılı gülümseyiş

Doğrusu böylesi bir güne çoktan hazırдық

Bildiklerimizi bilmediklerimizden çıkarttık

Elde kalan

Elimizde tek kalan

Çorum'a dek gidip oralara huzursuz bir bowling salonu
açsak

Tedavide ilk kurtarılacaklar listesine adımızı yazsak

Bazen bir suskunluk iyi huylu bir mutsuzluğu çağırıştır

Herkes eninde sonunda bilir; şair bugün yalnız uyumuştur

Uykusunu

Göğüs kafesimi en incelikli neşterlerle hangi doktorlar kesse

Şiir olup dökülüyor ellerine

Kalbimdeki karanlık

Yalçın AYDINLIK

YOLA ÇIKMAYAN

belki şimdi, içimdeki yaradan büyümüş bir çocuk sızacak
yüzünde tarihin bütün savaşlarında yenilmiş askerlerin
[yorgunluğu.

anlatmanın olasılık halinde bekleyecek belki

duvardaki siyah beyaz fotoğraf

kalkıp gidecek beklemekten

çoğaldıkça kaldık bu bitmek bilmez evlerde

unutup kalbimizin şehla ırmağını

yüz yıldır terli atlar koşturuyorum

yere kazınmış bordo kilimin çayrıklarında

ben: bütün yoların yola çıkmayan yolcusu.

Korkut KABAPALAMUT

LİMON

“Unutulmuş bir çirkinlikten başlıyor güzelliğin.”

Edip Cansever

- Günümüzde edebiyat dergilerinin sayısının fazlalığından yakınan yazarların, şairlerin çoğu, ironik bir biçimde, edebiyat dergileri bu kadar çok sayıda olmasaydı, yeteneksizlikleri ve acemiliklerinden dolayı, bu olgudan yakınlabilecekleri zeminlerden sonsuza dek yoksun kalacaklardı.
- Edebiyatın, yalnızca ya da öncelikle, bir sosyalleşme, kaynaşma aracı, giderek bir tür meze olarak görülmesi, algılanması, edebiyata ve gerçek edebiyat takipçilerine, iz sürücülerine, ondan da önce soy şair ve yazarlara yönelik esaslı bir hakaret ve cehalet göstergesinden başka bir şey değildir.
- Şairlerimizin, yazarlarımızın büyük bölümü, yazık ki ciddi bir okuma disiplinininden, terbiyesinden yoksundur. Neredeyse sonsuz olduğuna inandıkları Tanrı vergisi yetenekleri sayesinde bu ayıp ve açıklarını rahatlıkla örtbileceklerine saflıkla inanırlar. Yavan ürünler ortaya koyup, uğraştaşlarının eserlerinin genelde zayıf, değersiz, önemsiz olduğundan, anlaşılmasın bir keder ve ciddiyetle her fırsatta durmaksızın söz ederler.
- Şiir dergileri birer iddiamameye, dava dosyasına, esas hakkındaki savunmalara, delil listelerine dönüşmemeli, bunlara, yalnızca kaçınılmaz olduğunda, çok az yer ayırmalıdır. Edebiyat dergilerinin asıl işlevi, roman dışındaki yazınsal türlerin adil ve dengeli bir temsilinden ibarettir.
- İnsan yazıyorsa, mutlaka en iyilerden biri olmak, en azından en iyilerden biri olup olamayacağını sınamak, öğrenmek için yazar. Alçakgönüllülük gösteri ve emareleri, çoğu örnekte sahte, yanıltıcı, bazen de nezaketten doğan bağışlanabilir davranışlardır.
- Bir derginin kadrolu, gedikli yazarı, o dergide ilk kez yazacakmış, yazmaya aday olacakmış gibi amatörce bir özen ve heyecanla yazmıyorsa, hiç yazmasın daha iyi. Hiç görünmemektense kötü yazmayı, adını unutturmamayı tercih ve arzu edenler bence çok yanılıyor, kendilerine haksızlık ediyor.
- Şiir, sona ermiş ya da halen süren temel, kişisel, belki de toplumsal bir deneyimin sanatsal muhasebesi, olabildiğince arıtılmış bir yorum ve analizi, bir inziva güncesi değilse, olmayacaksa nedir? Çarpıcılığını, sahiçilik ve samimiyetini nereden bulup alacaktır?
- Şairin tek ve gerçek özgeçmişini yazdığı şiirlerdir. Şaire ilişkin bunun dışındaki hemen her veri, sıkıcı, sıradan, boşuna yer işgal eden bir detaytan, magazinden başka bir şey değildir, olamaz.
- Şiir, öykü, inceleme ithaf ederken çok dikkatli, sakıncalı olunmalıdır. Eserin, ithaf edildiği kişiye ya da ithaf edilen kişinin esere gerçekten layık olup olmadığı defalarca ve alçakgönüllülükle düşünülmeli, denetlenmelidir.
- Bir dergide kötü, gereksiz, yavan bir şiir ya da metinle karşılaşınca, haklı olarak, sahibinden çok o derginin editörüne öfke duyarım.
- Sözcükleri yerli yersiz hecelerine bölüp anlam çoğullaştırmasına gideyim derken absürde yuvarlanan, şiirini durduk yere sevimsizleştiren, yapaylaştıran, oyunaştıran çok şairimiz var.

sarıyı koçakladığımdır örtün
pembeye taşması ellerinle betimleniyor
bense sürdürüyorum metalleri
bu güneye yakın bakışım oluyor bazı
ya da sözlerini tartarkenki çoğunluk
-ilkyaz çığırkanları-
sanki tuz ve biraz da sevişmek
biçim değiştiriyor tramvaylar
çıplaklığın yaklaşımısız
eğiliyorsun
çanaklara sarkan mavi
sana ait olan mavi
seninle düzleşen ve kayıtsızlaşan
yuvarlağını esirgiyor
armasını düşürüyor ortasından
ne yapsam yanaşamıyorum
yüzeyle katılıyor avurtlarını
düzelttiğin kendin oluyor yine
söylemediğin adılım
sonra gömlekle geçitiriyorum çizgimi
telefonlara çıkmıyorum örneğin
kılık larım köreliyor boynuna yamanırken
papatyalara duymazlık ediyorum
yoksundur
yokluğuna edindiğimdir kırıntı
ve ben geceye batıyorumdur yastığımla
tüm yelkovanlar gelecek zamana
an ki sesin aynı hizada
ıslaklığın
-çağırdığım-
onlar
yani sırf duruşunu öpen adamlar
-bir bakıma kendi bitimleriyle burkulanlar-
her birine bildirdiğin söylevin aksindeyimdir
maçka'yı sorduruyorumdur
oradan kıyıya inerken ölüm de bir öge oluyordur kitabelerde
tekdüze tırmandırır gibi seni içdenizime
istersen şu güvertenin kanatmışlığını gözle
adamlar seyrelir bakarsın
üzerine sinen gök şımarır
çay bardaklarında dokunuşun ürperir
sokulamasa da denetler bunu piyasa
öyle ki eğrileri değiştiriyoruz
başlatıyorum çevrimini

- Şairlerin en sevilen, bilinen şiirleri, en iyi/yetkin şiirleri değildir çoğunlukla. Bir şairin en önemli, temsil değeri taşıyan şiirlerinin hangileri olduğunu bilmek için şiir sanatında ve ilgili şair üzerinde yeterince derinleşmiş, oyalanmış olmak zorunludur.

Ümran ERSİN

EKMEK ARASI ÇEYREK OKYANUS

röntgenci bulut gizlice izlemekte
karnı burnunda yağmursuluğuna bakmadan
şaşkınşepelek kasım yaprağının
yolunu yitirmiş koşusunu

her ayak uğultusuna
irkilerek bakar suda ezgin çamurlu nergis
nedense aynı düşür yamaçlarda
gün doğumuyla rüzgâra armağan
kıvrak rayihamsı sarı

kuşkusuz tüm bunlardan haberyoksunu
hatta rengi bile yitik okyanus
nerden eser
taşıyası yersiz sevinç
umursamazca tükettiği
vurdumduymaz erinciyle
dalgaları zil takmış oynaşır

sana hayat dedim ey arsız
baştan çıkarıcı silke kumlarını
kabul et aşkım bay kirlî okyanus
ayrı dünyaların repliklerinden düşmedir
seninle bu hastalıklı ilişkimiz

sözlerini yüzüne gömen
suskun söğüt çağırılmaz beni
evet - hayır ötesinde
seyir defterine kaydedilmemiş
bir galaksidir düşlem
haydi çocuklar alın tuvali elinize
geldi işte yaratma zamanı
kim fırlatabilecek en uzağa
boya ağdası fırçayı

Serdar ÇAKICIOĞLU

İPEK

o gün hiç gelmedi
bomboş pankartlar altında
suistimal tüfeklerin zehrini
köpeklerin işediği tünele saldı

Deccalim benim babam
taş oluklarında böceklerin
kaba otların bacaklarını kestiği
ölene dek titredim

boynunu ipek tüle sardım
kuduz düşüncelerin ötesinde

Kasım 2011

Türker ÖZŞEKERLİ

SEN BENDEN HABERSİZ CİSİMLEŞEMEZSİN

sapanını başka bir kuşa çevirmenden anladım
yavaşla biraz yavaşla çocukluğumun sarışınılığı
kanadını acıtabilirim yaparım bunu sana
göğsümüzde tepinirken takma dişli bir bilge
ışıklar, tahta güvercinler, serçe sarayları
hangi yarımdu işte onu susturdular. en son kendimim dedim
siz neremsiniz acaba?
soğuktan korunması gereken kuşların dilinde
hani şu dünya var ya içinde sen ve ben varız icabında
artık ona istediğini diyebilirsin

çünkü aşk her yerde küçülüyor
ilk sevişen yerin, ilk intiharın olmamalıydı
ne yapayım elimde de değil ayrıca,
balıklardan bahsetmişim, renkli renkli balıklardan
anlatamamak ne bitmez sonbahardı içimin dalında
şakacıktan iniyordum aşkın çırpınısını
aklımın orta yerinden, kuşluk vaktine
dalgın bir mürekkeple, bakarken falına
sen benden habersiz cisimleşemezsin

Mesut OCAK

İNSAN İRONİK BİR HAYVANMIŞ İSVİÇRELİ EV HANIMLARINA GÖRE

"yirmiyeditemmuzikibinonbirçarşamba" için; dilara 'ya..."

gemiyi bırakıp denizi yakan ellerimden düşüyor o bardak
saçları rapunzel bir berberde affediyorum kalbimi ve tarihi
poz veren aslanlara tavşan yapmanın tehlikeli çekiciliğinde
bunlara hiç inanmadığını biliyorum ama örtüsü kaldırılınca
masa bile utangaç, çekmece içe kapanık, sandalye gececi

buraya kadar hiçbir şey yolunda değil, bak biz de burdayız
nasıl da ıslağız bu bulutsuzlukta, aramızdaki matematik
günlerin ardışıklığı delirtiyor beni; alkışlarla ani bir perşembe
aklımın üç karışında kuşlar olacak, kuşları sevmeni diliyorum
evet, o berberden hep çocuklaşarak çıkıyorum: "elim sende"

her aşkın bir perşembesi vardır desem de uzuyor çarşamba
gözlerinde uzuyor, dilinde uzuyor, aklının kuş kafeslerinde
durup durup ceplerini yoklayan bir çocuk görüyorum beyaz
kadar keşke, kadar bulut; kısacası yağmur da yağmıyor
seni ben bazen göremiyorum, tanrım beni bazen tanımıyor

buraya kadar hiçbir şey yolunda değil, bizse hâlâ burdayız
vazgeçilmiş bir şey, beklenmiş bir şey, biraz da o şaysız gibi
elma da beni sevsin istiyorum, ben bunu çok sık istiyorum
elma da beni sevsin.. ben bunu ço.. gözlerinde, gözlerind
e insan ağlayan bir hayvanmış eve dönerken: "güle güle"

kibirli bir güle daha mecalim yok bunu her masa biraz anlar
kırık bir bardakla, mide ağrılarıyla anlar oturunca sandalyeye
burcumun tüm aslanlarını avlıyorum, tavşanlar gülümsüyor
çünkü şiir bu yüzden de vardır geceleri yalnızlıkla yanılırken
seni ben artık hiç göremiyorum, tanrım bana artık bakmıyor

BAZI GÜNLER'DEN, 16

Adil İZCİ

20 Ekim 2006

Haziran sonlarında ilk kez gördüğüm nar bülbülü ya da kızılgerdanı bu sabah bir daha gördüm. Göz göze gelecek hatta elimi uzatsam tutacaktım kadar yakınlıkta. Keşke bir kuşbilimci olsaymışım!

*

Dün geceki Haiku'ş:

"Güz uçalı - / Serçelerden öte / Ne kaldı ki sokulacak?"

21 Ekim 2006

"Tüm dünya için sadece bir kişi olabilirsin, fakat bazıları için sen bir dünyasın..." (G. G. Marquez)

*

Ara tara buldum: "Doğa insanın yarısıdır." (M. C. Anday)
Zaman -o büyük öğretici- her şeyi nasıl da doğruluyor!

*

"Ben daha ziyade Aix'i sevdim, rüzgârlı, çınarlı bir memleket."

*

"Sevgiler ve dostluklar da inançlar ve düşünceler gibi ışıklarını bütün hayata taşırlar."

*

"Nisan sabahı. Gök masmavi, kuşlar acele acele bir yerlere gidip geliyorlar. Deniz ya aşk, ya seyahat diyor. Bir uçurtma çocukluğumuza doğru süzülüp akıyor."

*

"Antibes'te küçük bir otelde denizle komşuluk da ettim."

*

"En güzel romanı kendi gözkapaklarımızın arkasında geçmiş günlerimizden birisini, yahut birçoğunu kendisinde toplayan bir hayalini seyrederken yazıyoruz. Hatırlama, bütün sanatların galiba annesi." (Bu beş alıntı, "Tanpınar'dan Hasan Âli Yücel'e Mektuplar"dan)

23 Ekim 2006

"Kuşlar da / Hayallere dalıyor / Ama onlara söylenen yok..."

*

"Kim bilir kaç kez baktım göğe, senin olmadığın bir şehrin gece göğü işte."

25 Ekim 2006

"Bu kuşlar / Çok dedikoducu / Öyle baş başa görmesin-"

26 Ekim 2006

Çok zaman var ki yaşamaya hemen hep edebiyatın içinden bakmaya (ç)alıştım. Deniz, gökyüzü, gece... öncelikle yazınsal yapıtlardaki deniz, gökyüzü, geceydi... Pek çok varlık ya da kavram için bunu söyleyebilirim. İşte bir uzunca zaman da var

ki pek çok şeyi doğrudan yaşamın içinden görüyorum ya da görmeye (ç)alışıyorum.

4 Kasım 2006

Günlerce aradan sonra ilk not: "Bazıları neden yazar? Yazmadan duracak kadar güçlü bir kişiliğe sahip olmadığından." (Jerzy Lec)

10 Kasım 2006

"Şiir, dilin çiçeğidir." (A. Hamdi Tanpınar)

12 Kasım 2006

"Eflatun öleli iki bin beş yüz sene oluyor. Eflatun'un zekâsı hem Aristo'da ve ondan sonra gelenlerin hepsinde yaratıcı olarak yaşıyor, hem de hürmet ettiğimiz en yaşlı çağdaşımız sıfatıyla aramızda bulunuyor." (Ahmet Hamdi Tanpınar)

*

"Ben insanın varlık nedenini okuduğu kitaplara bağlarım. Bana göre, insan, okuduğu her kitapla bir insan daha büyür. Okunacak nitelikte kitap yazanların yaşadıklarına bakalım, söylencelerden destanlara, kutsal kitaplardan engin şiir dünyasına, masallardan halk anlatılarına; okumadıkları kitap yoktur. Onlar, bir yapıtı inşa ederken, yapıtın da onları inşa ettiğinin bilincindedirler." (Adnan Binyazar)

*

"İnsana güzel bakabiliyorsanız, bundan güzel bir şey yoktur." (A. Keskiner)

Derin bir söz mü? Değil ama çoğumuzun unuttuğu ya da hiçbir zaman benliğinde var edemediği yalın bir yaşam ilkesini vurgulayışı ile dikkat çekici.

25 Kasım 2006

"Kalbinin sesini duyan, hayal kırıklığına uğramaz." (Schiller)

Önce hoş geldi söz ama sonra şu takıldı usuma: Ya "kalbimizin sesi" iyi ve güzel değilse?

*

"Çocukluk saflığını yitirmeyen adama büyük adam denir." (Mencius)

*

"Her türlü yazma işinin başı ve sonu, çevremdeki dünyanın yeniden yaratılmasıdır; her şeyi kavrayan, yeniden yaratan, yoğuran ve kendi biçim ve tarzında yeniden ortaya koyan iç dünya sayesinde..." (Goethe)

*

"Neden ağlıyorsun? Ağlayacağına / Elini uzat bana." (Anna Ahmatova)

*

"Şiirde gül anlatılmaz, şiir ile gül yaratılır." (?)

*

Serendipity: Bir güzeli ararken öbürüne ulaşmak... demekmiş. Bunca zaman içinde ne kadar çok yaşadım ya bu durumu! Biraz da bundan edinmedim mi "güzelliklerin peşinden koşmak" gibi bir yaşam ilkesini?

*

Japonya'da bir kişi yılda yirmi beş, Türkiye'de ise altı kişi bir kitap okuyormuş. "Farkı fark edin!" diye bir reklam sözü vardı; evet, farkı fark edelim. Edelim de sonrası yok bunun.

Vural UZUNDAĞ

GEÇMEK SULARI

köhne bir teknenin pupasına vuruyor güneş, akşam kalabalık çarşılardan dönen zamanların kuytusunda eski vedaları çağrıştıran iklimler gibi döndükçe ve ellerim indikçe bir yaradan daha derine, geçmek suları suları geçmek bir ateşin imkânsız söylencesiyle

bomboşuz kararın göğün altında, dalgalar çekilirken topraktan, suskunun işlediği tomurcuk, alnımda henüz dokunulmamış mithos. ne bir merdiven ne de bir duvar kalıyor inmek için gördüğüm pencere aralığından kalmak gibi ağızımda bir ıslık. rüzgârın yaprağa söylediği

hangi vakte hazırlamıştım yer değiştiren yaraların hazzını bende açan gökyüzü yine bende kapanan dolunay hangi tenhadan yürümüştüm ormana, koşarken sırtımda alıcı kentin beton uçurumları, buluttan daha saydam köprülere dokunup geçerken ayaklarım

kalmak sonra odaları sayrıl evlerde, bahçeleri derin mezarlara çıkan, oturmak bir ağacın görkemli kovuğunda öncesi hiç olmamış vedalar gibi. susmak, duru, parlak alabildiğine büyütmek basamaklarını merdivenin her şeyin bittiği o gizli açıklıkta, düşmek uçurumlardan

Emin KAYA

PARİS

ben paris'e hiç gitmeden bu şiiri yazdım
paris'i görmeden şiir mi yazılır yahu!
diyen sesinizi duydum da yazdım
louvre müzesinde sahte bir sarışın becerdim
sırtı mona lisa'ya dayalı
gitti geldi duvarlar
çıkardığımız sesleri mona özlemiş olmalı

concorde meydanında iki sarhoş
zeki müren dinliyordu sarmaş dolaş
seni ben ellerin olsun diye mi sevdim
birinin tanıdık geldi gölgesi
mısır çarşısında mı görmüştüm ne

seine ırmağında ayaklarım buz gibi çiçekler içti
en çok papatyayı beğendim
tadı seviyor gibiydi
eiffel'in altında balık ızgara
rakımızdan iki yudum ikram ettik aç bakan fransızlara

ben paris'e hiç gitmeden
fransızca öğrendim bingöllü bir çobanda
smyrne est une princesse
*avec son beau chapel **
mısır çarşısı aksaniyle konuşuyordu

mısır çarşısı'nı da hiç görmedim hem

*Victor Hugo

Müştehir KARAKAYA

TANRIM AH

tanrım ah, ben az çoğalan bir adamım
belki çok adımladım bedenimi, suçluyum
bak şu tepede ağlayan çamuru görmedim diye
ruhumda göveren tüm kuşları yedim
sapanları kırdım gövdemi de ikiye bölerek
tanrım ah, çok az güldüm dişimden utanarak
öğütülmüş ter kokulu tenleri sıçramasın diye
tanrım ah,
sen olmasan çok kötü eğilirim
gebermeyeyim diye yoksa susuzluktan
ateşte kuruyan gömlek giymeye alıştım

tanrım ah, az konuştum diye kekeme sandılar
üşürken verdim ceketimi yetime
taşa tuttular beni yüreği kara, elleri beyaz adamlar
beyaz elbiseler diktiklerini sanarak örtüleri yırtıldı
geceyi şehre sarıp ipinden kopardılar
tanrım ah, dilimden kopan kan pıhtılarını
tutup tutup veledizina kelimeler ürettiler
tanrım ah,
küsünüğüm bir yazgı mı
olmasa gitmeliyim kentin altı üstü şişhane

Onur BAYRAKÇEKEN

RUHUMDA DERİN İZ

rüyamda seni gördüm tozlu bir gecede
merhaba ayrılık merhaba ayrılık hoş geldin
bir gramofon çalar kan revan içinde
eski bir şarkısı acem kürdi izlerin
merhaba ayrılık merhaba ayrılık hoş geldin

bütün yolların sonunda ayrılıklar var
bütün gişelerde derin hatıralar

tozlu sevinçlerden hüznler doğuran bir sancı
çöker karnıma ve içimde bombalar gibi patlar
özlem olur bütün yavrularımın adı
ve ruhum kesik cesetler kokar
falçata falçata çizerim kendi dünyamı

böyledir bir ekmeği paylaşmamanın acısı
böyle gecelerde şehrim beyazlar kuşanır
çırçıplak bir yalnızlıkla atlarım sokağa
soğukta titrek gözlerim bir fotoğraf aranır
piksellerden gayri hür ve canlı hür ve canlı
insan kaybettikleriyle sınanır

bütün yolların sonunda ayrılıklar var
bütün gişelerde derin hatıralar

İstanbul, 27 Şubat 2012

Özgün ERGEN

KIYINIZDAN GEÇEN ÇOCUKLAR

Yol ayrımlarında geçirim çizgiden öteye
haritanın en dışındayım; usulca dokunsam
ellerinize; bir mendil daha almaz mısınız

Atlıkarıncalardan kaçırım, polis telsizinden
ucu görünmez mi hiç bu korku tünelinin

Çarpılırim kara listede dört işleme
çitlerle çevrili yüzünüzde etkisiz elemandım
yerdenyüksekte önce farkını bulmalı, alçak olanla göğe
bakanın; anladım
herkes kendi tanrısına kukla

Mızıkasıyla geçer bir çocuk kıyınızdan; bir çırpıda saçarınız
düşlerini; dağıtın!

Bozukluklarını toplarım bir bir hayatın

Gürel ORMANCI

ÜZÜMÜN ESMER KIZI

Duy sesimi ey üzümün esmer kızı
Vursun hayallerin hayaletleri
Aklımın perçinlerine
Çivisi çıkmış günlerden kalan
Aylaklığımı vursun yüzüme
Bir yanda ölüm kolan vursun habire
Bir yanda açlık kemirsin iskeletleri
Öbür yanda ben aşkıma ağlayım bırak
Duy sesimi ey üzümün esmer kızı

Git gözümden ey yıldızsız gecelerin çoban yıldızı
Yolunu kaybetmektir benim yolum
Karıncalar işaret koymasın ağaçlara
Kendimi kaybedince bulduğum beni
Değişmedim susta durmanın salyasına
Kızlar eteklerini uçururlarken
Şarap uçururken benim yomsuz gözümü
Git gözümden ey yıldızsız gecelerin çoban yıldızı

Çık düşümden ey mevsimlerin en güzel yazı
Mahşer ender mahşerdir benim hayatım
Kullarına tapınan bir sultan gibi
Güllerin kölesi olmaktan hüznün
Yılların kölesi olmaktan ölüm
Bağlarken uykularımın ayaklarını
Ölümü özleyen bir savaşıcının
Yolunu gözlerken umutsuz bir sevdalı
Çık düşümden ey mevsimlerin en güzel yazı

Duy sesimi ey üzümün esmer kızı
Her gün kendini harcarken güle
Bengisuyu dökülmüş Boz Atlı Hızır

Git içimden ey kahreden
Ey zalim sızı

Öztekin DÜZGÜN

İSTASYON

Ada Ekspresi kaldırılıyorMuş'lara
Gelmeden konu, ucuza bilet
Bulunabilecek mi? Sorusu
Hafif kalır rakı masasına

Tren geçiyor, el salla.

Düştüğün kuyuya merdiven arıyorsan
Bacaklarının arasında kelimelerin.
Bu şiire ıslak imza lazımsa
Dudakların şimdiden hazırlansın.

Anlam geçiyor, el salla.

Gözlerimi istediğim tarafa
Taradığım zaman, sonbahara
Kovduğum rüzgârın yerini
Harla dolduracağım.

Soğuk geçiyor, el salla.

Saçların rüzgârla arkadaş, kalmışsa geride ev, el salla.

Cem ÖZAYDIN

BADEMALTI

bir bademaltı türküsü.
kül rengi bir kedi,
asırlık badem,
fransızca bir aşk yürekte,
iklim öylesine sevişken ki tenimde...

bademaltı türküsü bu.
aldatılmış kadın öfkesiyle dans eden,
serçe ürpertisi esrikliğim...

tuz buz olmuş billur bakışlar,
gözleri kurumuş göller gibi yalnızım...

bademaltı türküsü bu.
bademin altında ceviz,
çığlığın ortasında sağırım...

fransızca bir aşkla sevmiştim oysa seni
çırılçıplak...

radyoda bi bi si.
mavi bir ceviz gibi
oynayıp durdu hoyratça benimle,
bademaltı müdavimlerinden birisi...

Necati ALBAYRAK

MİDYAT

süryani usta
gümüşle parlatıyor
sonsuz geceyi

telkari kemer
sarmadan ince beli
kararmasın hiç

gökte dolunay
güneş mi yorulacak
sabaha kadar

taştan evlerin
camlarında aydınlık
insan yüzleri

nice binadan
karışmayan gölgeler
anlayış işte

iyi işçilik
duvarlarda güvercin
yerinden hoşnut

mor gabriel'de
safran sarısı hüznün
anıt mezarlar

tozlu yolları
birbirine bağlayan
çocuk sesleri

şarap testisi
kurumuş üzümün
bağında kırgın

bağışlanmaz mı
eski eşyalar gibi
kalbin üzenler

renksiz yağmurlar
yaşlıca kadın bilir
hangi havadan

midyat'ta ezan
kilise bahçesinde
çiçek açıyor

Gökhan DEMİR

GRELLA'YA METAL BALADLAR

grella! sana bir hediye olarak sunuyorum
kendimi ve kendimle ilgili
tüm metafizik deneylerini, gevrek metal baladlarını

tapon kuytulara muhafaza edilen kehanetler
bayatlamaz grella! seyrettiğim bir korku kabareti
olmasın ne olur yekpare duyumsadığımız bu aşk

içinde karanlık bir nohut oda gibiyim anla grella

E. Sema SEZEN

SOĞUMA

yağmurdaki delik çinkolar hayatlarımızı
tap tap tap
tası boşalt diyor annem
akan bir evdeyiz doğru
ama bunu yağmurdan bellememiz ne garip
dışarıyı ıslatmak sanırdım işini
demek ki artık ağrısı nasırlarımızın dinmeyecek

gene de kayıklar tutuyorduk koynumuzda
inceldikçe derinleşen sularımıza sürdüğümüz
herhangi adımken sokakta
karanfilli bir tütsü yakıyordu işte kalbimizi

ardımızda çalıydı zaman
soyuyorduk gene de soyunuyorduk
çizgilerden yitmelerden dengelerden
karabatak gibisin diyorlardı
dalınca yok olduğumuza inandırmaktı sanırım çabaları

çekirdekler diyordum akan evimizde
birikmiş çekirdekler
masalarınızda yokmuş gibi durmaktan oluşan fazlalıklık
aslında

ah sizin yontulmuş pembe topuklarınız
sıvacılarınız fırıldaklı çinkolarınız
pozitif enerjiniz hiperaktif çocuklarınız övündüğünüz
masalarınız sizin olsun
bunca çekirdeği
gölgesine mezarlar kurulsun diye biriktirmedik

kimse inandıramaz bizi düzleşerek geride kalınacağına

Giresun, Ocak 2012

Müslüm ÇİZMECİ

SUS

-zaman aşımli'lara

Var ile yok nasıl da denge; üzerinde tahterevallimin.
Tanrı; şu an kaydırağın tepesinde, korkuyla bekleyen bir
yetim
İnsanlık sınav sorularını sayıklıyor, salıncak koynunda
tersim;
tanrının karekökü de bir midir?

Uyanıyorum dünyaya, açlık sınırıyla çizilmiş
toprak diyorlar adına, tutkuyla beslenen etim!
Garip oluyor; ölümlü düşlerim ve yanık başparmağımla,
Maraş'ta suni alev, Madımak'ta kökten cinim.

İçimde duraksız, ağlak, koşuşmakta bir haçlı seferi
Eli belinde bağırıyor gün; ancak yanan şey, yakabilir!

Şevket APALAK

YAŞLANMIŞ ZAMAN

anladım yaşlanan zamandı
kim kızabilir yüreğimin okunmayan gazetesine
tarihsiz kalabilirim şimdi burada
otobüsten inebilirim durak beklemeden
akşam vakti yalnız olmak da var
içimde kaybolmuş maceraların gürültüsü
artık yetiyor aynada konuşurken

daha dün beni adresime bırakan yağmuru seçtim
yüzüme gurbet şarkısını söyleyen sesi
adımı bile unutan camı araladı sabah
evin numarasını değiştiren beyaz kuşlar uçuştur

ah şurda dururdu evden çıktığımda gördüğün ağaç
sanki bitmezmiş gibi bir dünya uzanırdı çiçek açtığımda
kendime kalmış artık gitmemek bu bahçeden
ama akşam bu bilet kesiyor mehtap için
gel hazin olalım haznemdeki sema yeter bize
sırası geldi zaten işde kokularına ait yolların
bak şimdi anımsadım anlatamadığım sözleri
elbette yürümeli insan
yürürken kendi kalbine
başka yerlerde koşan şarkıları söylese de yaşlanmış zaman

Oktay YILMAZ

PAPATYA

gözlerinde kırgın bir güfte çığıklaşır
gövden biraz ıslak ama asil
mevsiminle soluyorum

diriliğim gölgede resimleşemiyor
zemheri bir gecede
sıcak bedenimle sevişecek rüzgârı
elinde pusulasıyla şaşırtıyorsan
papatyasın sen saçların da öyle

hadi, çıldır!
cılımlığın arkadan ve aniden vursun
hasmın nefes alacaksa girdabında öldür beni
nasılsa her ölüm bir papatyayla geri dönecek

filizlensen diyorum
“öp beni, öp beni” desen
bulutlar bizim için toplanırdı
kayardım kelimelerden
bir kadının sitem taşıyan eteklerine

lapa lapa ıslanırken mayıs birden çalsa kapımı
gözlerimden bir çocuk şımarıklığı fişkırdı

bir kadının sancısıydı yüzümden çimlenen buse
gök yüzümdü hüznü sığdıramadığım
bir suçlu geceye taşınıyor

istersen çıldır! ama
papatyasın sen saçların da öyle

Hakan İsmail Ş.

ECESİZ O/PERA

uverture

çiçeksiz çiçek pasajında çok vergili rakılara çivit
yokluğu giyotinlere bulayan atsız tramvaylarıyla
peradadır, perasızdır ve elbet hiç parasızdır

gedikpaşa ve naum tiyatroları yıkılalı beridir
gayet meşru ellerin meşruiyeti ve meşrutiyetiyle
vodvilsiz ama en önce operasız
bir aryanın tenor oğlanı olarktan
“şiiimiz ne haldedir abiler” diyedir
tunturaklı bir nara koptu muydu bolâhenk
vurulur davul tokmakları kendiliğinden
ve ‘cite de pera’ dan seçirten bir hayalet
kıs kıs gülerekten mor neonların ışıttığı
g/ecenin ve tünelin son tramvayına
taht-ı revân diyedir kurulacağı yerde ece
asılmıştır ardından cezayir atlarıylasız

yüzü şehrin yüzünde mi olduğundan bakmaz o sevimsiz
yazıya
örter ayaklarıyla bir yandan onu
ASILMAK MEMNU VE TEHLİKELİDİR oysa.

Ceyhun ERİM

HİÇKİMSEYDİK HERKESTİK

Sessiz ve usul geçerdik sokaklardan.
Akşamın gölgesi düşerdi odalara;
içimizde yıldızlar çarpışırdı, çoğalırdık.
Yalnızlığın torbası açıldığında hüznün
saçılırdı avuçlarımıza. Gözlerimizde
harelenirdi sular. Bir deniz odalara çekilir
bir ırmak yatağını değiştirirdi. Susardık.

Birimizdik, hepimizdik, hiçkimseydik, herkestik.

Birimiz; alışalım artık, alışalım korates günlere
diye söze başladık. İçimizde kabaran volkanla
yalçın bir dağ olurduk. Eteklerinde ak yeleli
atlar koşturur ovalara inerdik. Irmak boylarına
gelincik tarlalarına.
Susarak çoğalıyoruz ya; belki bundandır karanfilleri
çok sevdiğimiz. Belki bu yüzden gülüşümüzde bir
karanfil asılı dururdu.
Çok çocuktuk, çok tutkun, çok delikan.
Susardık.

Bir deniz odalara çekilir, bir ırmak yatağını değiştirirdi.

Birimizdik, hepimizdik, hiçkimseydik, herkestik.

Bursa, 24 Mart 2012

ELMA

2.
ben sana desem ki
elin elimi bilmese,
elmayı dişim...
diyemem ki

ne sen ne ben olurduk
ne de kalırdık
kendi çekirdeğimizde

kâinatın sarkacında, dalsız
sallanır sallanırdık

eskidendi hiçlik, hiç olmamak
şimdi rüzgârında bıçağın
kan gibi büyüyen
bir meyve

nereye

bilmem ki...

3.
işte deniz işte bulutlar
işte toprak işte yağmurun cana değışı
işte ikimiz aynı elbisenin altında

uzun uykumuzdaydık
bir tohumda, rüyasız
dünyanın bahtına düştük
gökyüzü salıncağından

sen artı ben eşittir kuşlar, sular, gülün gürültüsü
günlerin yıldızı gecelerin güneşi içinde
biz eskiden çamur çocuklardık, yıkandık
biz aşkı çakıllarla oyalayan nehirde

ikiydik, biriz
elmanın ısırığında
bahara söz geliriz

14.04.2012

Serdar SOLKUN

MESAFE

yola çıktım babamla
babam beni yarı yolda
piç mesafesi

yol
doğmakla ölüm arasında
bir iç mesafesi

varla yok arasında
olsa olsa
bir hiç mesafesi

Ramis DARA

Yeryüzüne uğratılmış insanın açıklanma çabası. Gerçek yaşamın nelığı, belki imkânsızlığı. İlişkilerin, aşkın güçlüğü. İçsel gelgitler.

Seda Eriş'in (1986) –üç bölüm halinde sunulmuş 27 şiirli– ilk şiir kitabı *Gölge Oyunu*'nun içerik özeti biraz bu, sanıyorum.

Alınan eğitimlerin (İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe ve Tiyatro Eleştirimenliği-Dramaturji bölümleri) payı var kuşkusuz ki bu şiirin ortaya çıkışında.

Şairin bu şiirleri yayımladıktan sonra başlayan Doğu'daki öğretmenlik görevi yeni şiirlerinde bir değişikliğe yol açacak mı göreceğiz. “*Ben uzun bir süre varlıkla dargındım (...) Doğrudum dünyadaki anlam'a*” (s. 28) dizeleri somut bir yaşamsal değişimle sınanacak bir bakıma.

Nitelikli eleştirel edebiyat yazıları da yazan Seda Eriş'in edebiyat yaşamında kalıcı bir yerinin olacağını umuyorum.

Künye: Seda Eriş, *Gölge Oyunu*, Hayal Yayınları, İstanbul, Ekim 2011, 64 s.

*

Dünyayı kabullenmiş, ancak toplumsal yaşamdaki haksızlıklara takılmış, bunlarla sorunu olan ve bunları eleştiren, değiştirmeyi öneren şiirler. Savaş karşıtlığı, ikiyüzlü toplumsal yaşam, pek de mutlu hatırlanmayan çocukluk anıları.

Özgün Ergen'in (1988) –iki bölüm halinde sunulmuş 27 şiirli– ilk kitabı *Salgın*'ın içerik özeti için bunlar söylenebilir.

Kitap “Özgündeyiş” adlı bir şiirle bitiyor; Halk Şiiri geleneğinde şairlerin son dörtlükte mahlaslarına yer vermeleri gibi. “Özgündeyiş”te de, hem bu, hem bozulmuş, doğadan kopmuş toplumsal yaşam eleştirisi söz konusu.

Akatalpa'da bazı şiirlerini yayımlarken Özgün Ergen'in daha has bir şiirinin olduğu izlenimindeydim. Bu durum, belki de biraz kitabın erkenliğini mi gösteriyor?

Özgün Ergen'in sorunlara itiraz odaklı şiirin dışına çıkmasında yarar olacağı kanısındayım.

Künye: Özgün Ergen, *Salgın*, Hayal Yayınları, İstanbul, Eylül 2011, 64 s.

*

Yalnızlık, aşk, ayrılık, özlem temaları çevresinde gezinen fantastik, romantik, esprili, yinelemeli, öykücüklerle yasal şiirler. Soyutlar somutlarla, düşler gerçeklerle, olmazlar olurlarla kol kola.

Yaprak Öz'ün (1973) –bölümsüz, 41 şiirli– üçüncü kitabı *Bir, İki, Üç, Gökyüzü*'yle ilgili özet sözler bunlar olabilir.

Kitapta hüznler, üzüntüler bile adeta bir neşe tonuyla dile getiriliyor.

Şirin özel bir okunma zamanı elbette yoktur; ama içinizin kapandığı, canınızın hiçbir şey yapmak istemediği bir zamanda bile okunduğunda bir tür potpuri dinlemişsiniz gibi içinizin açılacağı şiirler var kitapta.

Şairince de “çocuk şiiri” diye nitelendirilen “Günebakan Tarlası” ve içinde birden fazla öykücük barındıran “Zeki Müren” gibi birkaç şiir belki işi biraz hafifletir gibi oluyor, ama geneli itibarıyla ilginç bir şiir kitabı, *Bir, İki, Üç, Gökyüzü*.

Künye: Yaprak Öz, *Bir, İki, Üç, Gökyüzü*, Yitik Ülke Yayınları, İstanbul, Ocak 2012, 78 s.

Serdar ÜNVER

KAYA

Anlamı sonraya bıraktık
Varlığın puslu aynası

Kıpırdasak kıpırdayacaktı belki-
Uzaktaki uğultu
Kıpraşık çalı
Öylece kaldık

Aydan ya bizden
-"Kendi!" dediği Juli-
Bin biçimli kayaya
Baktık bakasıya

Dönüşte konuşmadık
Söz kayadan kuntu!

Mahir KARAYAZI

YOLDAN

"Haydi ben bensiz geleyim,
sen sensiz gel."

Mevlana

can, dost Mercan Dede'ye

-I
gel...
sensiz gel...

-II
"kazanmak" denilen esirlikten kurtul, gel...

-III
"kimlik" denilen perdeni kaldır, gel...

-IV
"nefret" denilen zihnindeki zifti kaz
aklının toprağında kendi çiçeklerini yetiştir; gel...

-VI
"kin" denilen sadece seni çeken bataklık
öfke, o bataklığı örten sahte topraktır; kurut, gel...

-VII
"karanlık" denilen ışığa sırtını dönüşün
yüzünü kendine dön, gel...

İbrahim OLUKLU

SENİ İZMİR SENİ

Papatyasına yer bırakmayan
Serbest Bölgesi İzmir'in

Tabelalar arasında sesi
Duyulmayan yaşam tabelası Karabağlar'da

Bir sonraki durak adı: Leylak

Metin FINDIKÇI

DEFTER

Günbatımındaki bu sessiz ve dingin bulutlar bana göğün şiirini
Öğretir, oysa mavinin güzelliğine ayna olan pamuktan
imgelerdir/

Bu iskelede her ikindi hatırı sayılır bir zaman geçiriyorum
bana
Denizin alfabetini öğretir, oysa maviye yatak olan bu
derinliktir/

Gecenin bu sessizliğinde dışarıda uyuyan şiddet bana iktidarın
Barbarlığını öğretir, oysa özgürlük kandilini yakmadan/

İlk şiirimden beri bilirim yıldızların fısıldadığı sözcükleri,
bana
İpekten hüznü öğretir, oysa ay koynumda uyurdu azar azar
çoğalarak/

Bahçedeki bu ahşap iskemlede otururken gül kendini anlatır,
bana
Elimde neden solduğunu öğretir, oysa her akşamüstü kirplikleri
kapanır sanırdım/

Her gündeğümünde koynumda uyanırken saçlarını toplardı,
bana
"Güneşin ağır ağır rüzgârın söküklüklerini" nasıl diktiğini öğretir,
oysa
Rüzgâr tozdan giysilerini çıkarmadı hiçbir çölde/

Bir anıdan çıkmış gibi asmanın altında oturdum bekledim
Ağaçlar ve duvar uzaklaşan güneşe gölgelerini işledi,
bekledim
Ağaçlar karanlığı giyindi gecenin yatağına girmeden,
bekledim
Duvar bedenime yazılan her yazı bir kitaptan firar etmiştir,
dedi: bekledim!

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 25 TL.
Yayın Danışmanları	: İhsan Üren, Gültekin Emre, Serdar Ünver, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap.
Yayın adresi	: Oğuz Eczanesi Atatürk Caddesi 101 / B Osmangazi – BURSA	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap.
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Baskı	: Akın Erim Matb. Hocalizâde Cad. 7/27 Setbaşı – BURSA
Yazışma Adresi	: PK 68 16361 Ulucami – BURSA		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi *Akatalpa* (www.akatalpa.com), şair ve yazarlarının başışladıkları telifler, İhsan Üren'in ve başka bazı şiir dostlarının sürekli katkısıyla yayımlanmaktadır.

